

באה מלחמת ששת-הימים. הבנים יוצאים לחזית, לקו הקדמי, וכולם – שלושתם – חוזרים הביתה בריאים ושלמים. רק קמטים חורשים את המצח הצעיר. נגיעה מעודדת על הכתף: 'אמא, אני סדר, רבות ראיתי, אין ברירה – כן, נמשיך. כולנו יושבים צמודים ומספרים ומספרים. ואני כסהרורית: הייתכן כי כל בני בבית, ואני רואה ושומעת אותם?

האם יש אושר יותר גדול עלי אדמות? הבנים בבית, חזרו לעול העבודה, ועוסקים בבעיות שוטפות של המשק. שוב טוב לנו איתם ובמחיצתם! חגי בכור הבנים: מיושב בדעתו, שקול ומתוכנן, בונה את חייו ביסודיות. חגי יודע מה הוא רוצה, הוא שופע בטחון, כן, לנו – לכולנו – יש עתיד, חגי הרי איתנו, חגי בונה את משפחתו החמה והזהרת, חגי עובד את אדמתו בדושן. שעות עבודה בלתי מוגבלות, מאמץ ומתיחות אינם מרתיעים אותו.

בשעה מוקדמת של בוקר אני רואה את חגי נחפז לצאת. חולפת גם קריצת עין חמה: שלום, בוקר טוב. ושפתי דובבות בכמיהה: שמור על עצמך, בני.

האם חגי שלנו עייף? אני בסדר, אמא, אנמנם רק מעט, ככה קצת. הבנות ממשיכות לטפס ולטלטל אותו, וחגי רק ישן ומחייך. כן, חגי שלנו מחייך, כי הוא מרוצה, כי הוא רגוע ומרגיע.

דירתו הקטנה מותקנת ומסודרת עם הרבה 'פטנטים', ותלמה השלווה משלימה ומייפה כל פינה. כל פינה מסודרת ומתוכננת ביד אוהבת ונאמנה. היד הרכה והמיובלת של חגי מלטפת את הכל, כל אשר במחיצתו. הבנות הקטנות מתרוצצות, ניתלות ומתרפקות אל רגליו המוצקות של חגי, הרגליים של אבא-חגי חזקות ויציבות. אפשר לטפס עליהן, אפשר להתנדנד, ואפשר סתם לחבק את אבא חזק חזק. אבא שלי הכי חזק, הכי חמוד, הכי הכי – לוחשת אביטל הקטנה. גם ורד – התינוקת – נדבקת בכל כובד גופה הרך. חגי, בידיים שריריות ושזופות, לוחץ את הבנות הצוהלות ומחייך. חגי מחייך – כולנו מחייכים.

והנה בבוקר בהיר אחד, חגי שלנו יצא לרוע כותנה בדושן ולא חזר, לא בא אל משפחתו המצפה. חגי לא הספיק לגמור לזרוע, על אדמתו בדושן נפל, וכל עולמו מתמוטט.

הבנות איבדו את המשען הבטוח, ורד – התינוקת – מחפשת, נדבקת למישהו, מתאכזבת, וממשיכה לחפש ולחכות. ואביטל – הגדולה, בת הארבע – שותקת. הכל כבר הוסבר לה, והיא שואלת: אבל למה אבא שלי עלה על מוקש? למה???